

Пролог

Пані Камінські знала.
До того, як все це трапилось.

Раніше ми думали, що вона просто матір-психопатка, невротичка і параноїчка. За її спиною ми називали її *наглядачкою* і співчували Мо за те, що її матір така тривожна і нав'язлива. Пані Камінські *берегла* свою доньку як зіницю ока. Жодних святкувань днів народження на пляжі чи в басейні, якщо там не було рятувальника. І пані Камінські завжди була поруч — сорокарічна тінь, що причаїлася на піску або біля води, пильно стежачи за несамовитими дванадцятирічками. Про Діснейленд не могло бути й мови. Хоча вона сама була маленькою, тихою жінкою, ледве п'яти футів зросту, з доброю усмішкою і надзвичайно ввічливою. Важко було повірити, що вона аж настільки контролює Мо.

Потай ми гадали, чи не сталося чогось травматичного у дитинстві пані Камінські, що настільки вплинуло на неї, але Мо запевняла, що це не так. Вона казала, що її мама просто вважала, що ніхто не піклується про чужих дітей так, як ти піклуєшся про своїх. Мо дуже добре ставилася до цього, була більш терплячою, ніж ми, коли наші мами втручались у наше життя.

Науковий табір для шестикласників дещо пом'якшив її контроль із граніту на сталь, але не набагато. Усі шестикласники, окрім Мо, збиралися поїхати. Вчителька зателефонувала спочатку пані Камінські, потім директору, а наприкінці моїй мамі. І мама переконала її. Тато мав супроводжувати наш клас і пообіцяв наглядати за Мо. Можливо, пані Камінські довіряла моїм батькам, а може, усвідомлювала, що не зможе вічно тримати свою доньку у клітці, і науковий табір був досить важливим у навчальній програмі того року. Якою б не була причина, вперше за дванадцять років Мо було дозволено покинути рідну оселю без мами.

Відтоді пані Камінські постійно довіряла нам свою доньку, і кожного разу мої батьки урочисто запевняли її: «Ми подбаємо про неї», «Вона в надійних руках», «Мо нам як дочка». Банальності, яким я досі дивуюсь, запитуючи себе, чи вплинули ці клішовані, необережні слова на те, що сталося, чи були вони безглуздими, і що все трапилось саме так, як і мало бути, незалежно від цих легковажних обіцянок.

З роками мене також довіряли пані Камінські, але мої батьки ніколи не ставили жодних умов щодо моєї безпеки. Мо — єдина дитина в сім'ї, тому мене брали із собою під час кожного відпочинку родини Камінські.

Я відвідала Африку, Іспанію, Таїланд та Аляску. Мої батьки охоче погоджувалися на кожне запрошення без найменших вагань чи вимоги взаємних зобов'язань на кшталт тих, коли ми забирали Мо. Можливо, вони вважали, що це взаємно. А може, у глибині душі, батьки знали, що не можуть дотриматись своєї обіцянки, що ставило їх у дещо незручне положення. Гадаю, вони розуміли, що пані Камінські ретельно проаналізувала

усі свої страхи: вона розглянула можливості землетрусу, виверження вулкана чи потоплення корабля і знала, що, зіткнувшись із важким вибором, вона подбає про власну доньку. Так що, хоча ми з Мо і були близькі, як сестри, мене б не врятували першою.

Я пригадую, як у дитинстві мої сестри, друзі та я заковували очі, коли мова заходила про пані Камінські, і думали, що вона божевільна.

Зараз ніхто не вважає її такою.

Вона знала. Ще до того, як усе це сталося. І мені цікаво, як?

Може, вона була пророчицею чи мала надприродні здібності?

А може, Мо мала рацію — це була обґрунтована, добре продумана захисна позиція, заснована на простому розумінні того, що ніхто не піклується про чужих дітей так, як ти піклуєшся про своїх, та знанні, кого врятовують у другу чергу, якщо доведеться обирати?

Ось, про що я зараз думаю. Після.

Ще одна суперечка про рожеву чи золоту стрічку, і я присягаюся, що збожеволю! ПЛЮВАТИ! Просто втекти. Покінчимо із цим. Я ВМИРАЮ!!!

Відповідь Мо майже миттева: **То ти розважаєшся?**

Навіть видалити зуб було б не так болісно. Вже протягом п'яти місяців я ледве витримую ці торттури. З моменту оголошення про заручини моєї сестри найменші дрібниці її весільної церемонії безліч разів проговорювались та повторювались до нудоти, хоча до найважливішого дня залишалось ще три місяці. *До нудоти.* Це чудове слово, яке чомусь майже не використовують (чи це два слова?), і воно тут дуже доречне: від усього цього мене вже нудить.

Сьогодні п'ятниця, чудовий погожий день. Така прекрасна можливість, щоб потусуватися з друзями на пляжі, покататися на водних лижах чи зайнятись серфінгом. Але натомість я сиджу на підлозі в приміряльні весільного салону, притулившись спиною до стіни, щоб моя сестра продемонструвала свою сукню нашій мамі, тітці та мені, її неохочій дружці нареченої. Іншої моєї сестри, Хлої, тут немає. Через тиждень після заручин вона висловила про те, що інститут шлюбу є застарілою патріархальною конструкцією, яка пригнічує жінок. Після чого її негайно звільнили від виконання своїх обов'язків, а мене — підвищили.

Цікаво, де вона зараз. Напевно, тусується з Венсом. Вони цілуються або гуляють центром міста, тримаючись за руки, і насолоджуються неймовірним днем. Я ледь не стогну від заздрощів і не вперше запитую себе, чи не зробила вона все це навмисно. Хлоя геніальна у таких справах. Вона знає, як здійснити задумане. Бути пліч-о-пліч із моєю мамою впродовж восьми місяців — це, безумовно, те, чого б вона рішуче unikнула.

Я всміхаюсь, думаючи, наскільки досконало вона втілила все це у життя. Моя сестра спекалась будь-якого клопоту, успішно перекидаючи на мене відповідальність бути правою рукою Обрі. Я уявляю, як Хлоя кепкувала, коли це робила, знаючи, як сильно я ненавиджу такі речі. Я навіть по магазинах не ходжу, поки немає потреби в чистій спідній білизні. Тому вона прекрасно усвідомлювала, що вісім місяців розмов на цю тему з веселою, прихильною усмішкою на обличчі точно зіпсують мій хороший настрій.

— Фінн, що думаєш? — запитує Обрі, змушуючи мене відірватись від телефону, на якому зараз відтворюється слайд-шоу найсмійніших мемів про тварин. Кіт, сидячи верхи на хаскі, вказує на мишу: «*Їдьмо за нею!*».

Я кліпаю, і моя усмішка зникає, бо в горлі несподівано застрягає клубок. Хай як би я терпіти не могла усе мереживне, весільне та дівоче, зараз я відчуваю справжні дівчачі емоції. Протягом двох тижнів Обрі вихвалялася своєю сукнею, розповідаючи, наскільки та ідеальна. Здебільшого я не звертала уваги — атлас тут, шовк там, струмочки перлів отут, дещо про рубчики, щось про коштовний виріз на декольте. Але тепер вона стоїть переді мною, височенна на своїх підборах,

в атласній сукні кольору слонової кістки, гладкій, як рідина, що спадає з її неймовірно тоненької талії, струмочки крихтих перлин кружляють і просочуються із того, що я вважаю коштовним декольте, і має вигляд казкової принцеси, найпрекраснішої королеви в усьому світі. І я зовсім приголомшена тим, яка ж вона гарна, і, можливо, навіть трохи заздрю їй.

За спиною Обрі мама сплескує руками, а тітка Карен обіймає її за плечі. Поки вони милуються моєю сестрою, їхні однакові попелясто-русяві голови майже торкаються одна одної.

— Мило, — кажу я, ніби немає нічого такого особливого, знов дивлячись у свій телефон. Чорний пес на екрані мружить очі, перед ним капає жовтий фруктовий лід: «Як сніг на голову». Я усміхаюся і гортаю стрічку далі, тоді як мама з тіткою Карен квокчуть і кружляють навколо Обрі, розглядаючи сукню з усіх боків, поки вона милується собою.

Тітка Карен зупиняється біля мене.
— Сфотографуймо їх, — лементує вона. — З Фінн. Разом.

І я здригаюся від думки про те, що моє фото буде розміщене по всьому фейсбуку тітки Карен із якимось безглуздим тегом на кшталт «Розкішна наречена й майбутня наречена-втікачка Обрі та Фінн Міллер».

— Ні, — каже мама, рятуючи мене. — Не раніше найважливішого дня. Погана прикмета — фотографувати наречену в сукні до весілля.

Я зітхаю з полегшенням і відсуваюся трохи далі від Обрі, хвилюючись, що навіть моя близькість заплямує її. Вона усміхається мені й промовляє слово: «дякую».

Після чого знову повертається до квоктання цих курок, які трохи відійшли від захоплення й обговорюють, що ще можна змінити.

Я відчуваю, що зашарілась, і намагаюсь заспокоїтись. Обрі вже подякувала мені мільярд разів, і це насправді не було такою вже й великою справою. Розмова з її майбутньою свекрухою тривала менш ніж п'ять хвилин, і пані Кінселл поводи́ла себе дуже спокійно.

Я б навіть не подзвонила, якби Обрі не була такою засмученою. Я гадала, що ідея з весільною сукнею пані Кінселл чудова й навіть крута. І що Обрі, як наречена з четвертого покоління, одягне оці «класичні лінії, вінтажну вишивку, вікторіанський мереживний комір і атласні гудзики на спині». Але Обрі ледь не плакала, читаючи ці слова, і оскільки я не дуже справлялась з іншими обов'язками дружки нареченої, то вирішила, що з цим точно допоможу. Моє каже, що моє вміння домовлятися — це дар, тому що моя прямолінійність ніколи нікого не ображає. Я думаю, що інші люди занадто все ускладнюють. Якщо ви просто говорите про речі так, як вони є, то насправді немає правильного чи неправильного. Після того, як пані Кінселл трохи здивувалась, вона сприйняла все, як належне. І навіть зізналася, що теж колись хотіла сама вибрати собі сукню на власне весілля.

Вона, мабуть, зателефонувала Обрі, щойно ми поговорили, тому що сестра через пів години подзвонила мені, безмежно дякуючи. Й ось вона тут, п'ять місяців по тому, сяє, милується собою та усміхається. Я дуже рада, що зважилася тоді зателефонувати.

Переді мною тітка Карен стискає свої пишні груди п'ятого розміру й каже: «О-ла-ла!», — заховаючи